

רעפ 4803/24 - פלוני נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 4803/24

לפני:

כבוד השופט ח' כבוב

המבקש:

פלוני

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית

המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום

03.06.2024 בעפ"ג 70492-01-24 שניתן

על ידי כבוד השופטים ר' בן יוסף, א' הימן ו-א'

מור-אל

בשם המבקש:

החלטה

1. זוהי בקשה למתן רשות לערער על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כבוד השופטים ר' בן יוסף, א' הימן, ו-א' מור-אל) בעפ"ג 70492-01-24 מיום 03.06.2024, בגדרו נדחה ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בתל אביב-יפו (כבוד השופט ע' מסארווה) בת"פ 20-05-2210 מיום 20.12.2023.

הרקע לבקשה והבקשה

2. ביום 18.07.2023, הורשע המבקש, לאחר ניהול הליך הוכחות, בעבירת תקיפה סתם של בת זוג, לפי סעיף 382(ב)(1) בצירוף סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); וכן בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק. בתמציתית תואר, כי ביום 11.02.2020, הגיע המבקש לדירת המתלוננת, היא בת זוגו לשעבר, בעת שהשניים ניהלו הליך גירושין, ללא התראה מוקדמת. יוער כי באותה העת המתלוננת התגוררה בדירה עם בנם הקטין ועם אחיה. המבקש העיר את המתלוננת משינה, איים על חייה ועל שלומה, תפס אותה בצוואר, תוך שהמשיך לאיים עליה באומרו כי "יגיע למקום עבודתה ויעשה לה בושות ויחפש אותה".

3. ביום 20.12.2023, נגזר דינו של המבקש. לאחר שקבע מתחם עונש אשר נע בין מאסר מותנה ועד לתשעה חודשי מאסר בפועל, פנה בית משפט השלום לגזור את העונש בתוך המתחם. בתוך כך, נדרש בית המשפט לערכים המוגנים בשמירה על ביטחונה, כבודה והאוטונומיה של המתלוננת; עברו הפלילי

של המבקש שכולל שמונה הרשעות קודמות בעבירות רכוש ואלימות, ושני מאסרים מותנים משנת 2019 (במסגרת ת"פ 35962-03-19 ו-ת"פ 59355-12-16); לכך שהמבקש לא עבר כל הליך שיקומי מאז ביצוע העבירות; לאי שיתוף פעולה מטעם המבקש ואי לקיחת אחריות על מעשיו. בהתבסס על האמור, בית משפט השלום גזר עליו עונש מאסר בפועל לתקופה בת 6 חודשים והפעיל שני המאסרים המותנים, בחופף ובמצטבר, כך שהמבקש ירצה, בסך הכל, עונש מאסר בפועל בן 12 חודשים. כן נגזרו על המבקש עונש מאסר על תנאי לתקופת 6 חודשים לבל יעבור עבירות דומות, ופיצוי למתלוננת בסך של 3,000 ש"ח.

4. דעתו של המבקש לא נחה, והוא ערער לבית המשפט המחוזי על חומרת עונשו. הערעור התמקד, בעיקרו של דבר, על קביעת הרף העליון של מתחם הענישה וגזירת עונשו של המבקש ברף האמצעי-עליון. כך נטען, כי הרף העליון של המתחם הוא חמור בשים לב לטיבן של העבירות בהן הורשע המבקש ולנסיבות ביצועו, שכן המבקש אך תפס את המתלוננת מצווארה בלא לגרום לה כל נזק. זאת ועוד, נטען לקיומן של נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות שראוי היה לקחת אותן בחשבון עת נגזר עונשו. בהקשר אחרון זה נטען לחלוף הזמן מאז ביצוע העבירות ולכך שהמבקש עבר כבר דרך שיקומית; לכך שלא נפתחו תיקים חדשים נגדו; העובדה כי הוא הקים משפחה חדשה; וכי ילדיו נשענים עליו בפרנסה. בדיון שהתקיים בבית המשפט המחוזי, ביקש בא-כוח המבקש לשלוח את מרשו לתסקיר שירות מבחן.

5. ביום 03.06.2024, דחה בית משפט קמא את הערעור, בציינו כי "ללאספק קביעת מתחם ענישה נמוך מהרצוי והראוי בנסיבות המקרה. חסד עשה בית משפט קמא עם המערער כאשר קבע מתחם כה נמוך בנסיבות המקרה". עוד נקבע, כי בהינתן נסיבותיו של המקרה הקונקרטי, לא נפלה כל שגגה בגזר דינו של בית משפט השלום, שהרי גזר הדין מבוסס כדבעי, ניתן בהתחשב לכלל הנסיבות ומהתרשמות בית המשפט משני הצדדים, ונקבע בהתאם לתיקון 113 לחוק. על-כן בית משפט קמא לא מצא עילה להתערבות בעונש שהושת על המבקש. אשר לבקשת בא-כוח המבקש להעביר לתסקיר הוטעם כי "רק בדיון לפנינו אפילו לא בכתב הערעור ולא בבית משפט קמא בטיעונים לעונש לא באה כל בקשה לקבלת תסקיר כדי לבחון את טיעונו של המערער כי הוא אדם חדש". לבסוף, התרשם בית המשפט המחוזי מדבריו של המבקש בדיון, כי הלה לא מביע אחריות על מעשיו, אלא טוען כי טעותו היחידה היא הגעתו לביתה של המתלוננת ביום האירוע.

6. המבקש מיאן להשלים עם פסק דינו של בית משפט קמא, ומכאן הבקשה שלפניי.

7. בראשית הבקשה נטען, כי עניינו של המבקש מעורר סוגיה "חוקתית משפטית" וכן סוגיה "אנושית-מצפונית". בהמשך לכך חזר המבקש על טענותיו בפני בית משפט קמא, כמתואר לעיל. המבקש הוסיף וטען, כי שגה בית משפט קמא משלא העביר אותו לעריכת תסקיר שירות מבחן, בפרט לנוכח השינוי שהלה עבר.

דיון והכרעה

8. לאחר עיון, לא מצאתי שהבקשה עומדת באמות המידה לקבלת רשות לערער ב'גלגול שלישי'. ראשית, לא מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינינו הפרטני של המבקש (רע"פ 6117/23 נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (02.05.2024)); כמו כן, המבקש לא עמד בנטל להוכיח כי העונש שנגזר עליו סוטה באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנוהגת (רע"פ 1306/24 פ'ל'וני נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (14.02.2024)). כפי שציין בית המשפט המחוזי, גזר הדין ניתן כהלכה ותוך איזון בין כלל השיקולים הרלוונטיים בנסיבות העניין. כמו כן יובהר, כי בית משפט השלום לא הטיל על המבקש עונש מאסר בפועל לתקופה בת 12 חודשים בגין ביצוע העבירות מושא הבקשה לפני, כי אם גזר את דינו לשישה חודשי מאסר בפועל, ורק נוכח הפעלת המאסרים המותנים שעמדו לחובת המבקש בגין הרשעות קודמות, נגזרו עליו 12 חודשי מאסר. למען הסר ספק, אף לא מצאתי בנסיבותיו האישיות של המבקש, כדי להצדיק מתן רשות ערעור משיקולי צדק או עיוות דין.
9. גם בטענה לפיה שגה בית משפט קמא משלא נעתר לבקשה להזמין תסקיר מאת שירות המבחן לא מצאתי ממש. יוזכר, שהרי הזמנת תסקיר לנאשם שמלאו לו 21 שנה, היא החלטה שמצויה בגרעין שיקול הדעת המסור לבית המשפט (רע"פ 3138/24 שגב נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (18.04.2024)).
10. הבקשה נדחית אפוא בזאת.

ניתנה היום, י"ז בסיון התשפ"ד (23.6.2024).

ש ו פ ט